

Sygn. akt II Cz 68/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Opolu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Kądziela (spr.)
Sędziowie:	SSO Alicja Szwast SSO Romuald Suhs

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2016 roku w Opolu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika G. Z.

na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu – A. K. w sprawie sygn. Km 131/15

z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. w D.

przeciwko dłużnikowi G. Z.

na skutek zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu – A. K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Prudniku

z dnia 3 grudnia 2015 roku

sygn. akt I Co 973/15

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 68/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Prudniku rozpoznając skargę dłużnika G. Z. na czynności komornika uchylił w części postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu - A. K. z dnia 28 października 2015 r. wydane w sprawie o sygn. Km 131/15 w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego oraz zobowiązał Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu - A. K. do wydania postanowienia w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. Km 131/15 zgodnie z interpretacją Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r.,

znak pisma (...).050.1.2015. (...).19, a także zasądził od wierzyciela na rzecz dłużnika kwotę 100 zł tytułem kosztów postępowania skargowego.

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie ze stanowiskiem Ministra Finansów wyrażonym w interpretacji z dnia 9 czerwca 2015 r., znak pisma PT.050.1.2015. (...).19, wykonywanie przez komorników czynności należy uznać za podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług świadczenie usług za wynagrodzeniem, a w związku z tym kwota otrzymanego przez komornika wynagrodzenia zawiera już podatek należny (art. 29 pkt 1 ustawy o VAT), a nie jest podstawą opodatkowania. Stąd też, aby ustalić podstawę opodatkowania należy odjąć od otrzymanej należnej komornikowi kwoty wartość podatku należnego, obliczonego metodą „w stu” (art. 146b pkt 1 ustawy o VAT) - vide Broszura Ministerstwa Finansów z dnia 21 września 2015 r.

W konsekwencji Sąd Rejonowy stwierdził, że ustalona przez komornika opłata stosunkowa w wysokości 5 % należności pozostaje do wyegzekwowania zawiera już podatek VAT, a nie stanowi podstawę opodatkowania i na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. uchylił, a następnie zobowiązał sądowy organ egzekucyjny do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Orzeczenie o kosztach postępowania skargowego Sąd uzasadnił natomiast treścią art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie wniosła Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu - A. K., zarzucając mu przyjęcie błędnej podstawy prawnej w zakresie ustalenia podstawy opodatkowania opłaty egzekucyjnej podatkiem VAT poprzez przyjęcie, że opłata egzekucyjna ustalona zgodnie z ustawą o komornikach sądowych i egzekucji zawiera w sobie podatek należny VAT, a nie jest podstawą opodatkowania.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego w Prudniku z dnia 3 grudnia 2015 r. i pozostawienia w mocy postanowienia komornika z dnia 28 października 2015 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu - A. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozstrzygając sprawę w granicach kognicji Sądu odwoławczego wyznaczonej zakresem zaskarżenia stwierdzić należy, że postanowienie Sądu Rejonowego odpowiada prawu i brak jest podstaw do jego zmiany zgodnie z wnioskiem skarżącego komornika.

Prawidłowo bowiem stwierdził Sąd pierwszej instancji, że ustalona przez komornika opłata stosunkowa zawiera już podatek VAT, a nie jak błędnie twierdzi skarżąca, stanowi podstawę opodatkowania, do której należy doliczyć podatek od towarów i usług w stawce 23 %.

Powyższe wbrew zarzutom zawartym w zażaleniu wynika ze stanowiska Ministra Finansów wyrażonego w interpretacji ogólnej z dnia 9 czerwca 2015 r. (PT.050.1.2015. (...).19) i dodanego do tej interpretacji biuletynu informacyjnego stanowiącego Broszurę Ministerstwa Finansów opublikowanego w dniu 21 września 2015 r., gdzie wyraźnie wskazano, że wykonywanie przez komorników czynności należy uznać za podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług świadczenie usług za wynagrodzeniem, przy czym kwota otrzymanego przez komornika wynagrodzenia zawiera już podatek należny (art. 29 pkt 1 ustawy o VAT), a nie jest podstawą opodatkowania. Aby zatem ustalić podstawę opodatkowania należy odjąć od otrzymanej należnej komornikowi kwoty wartość podatku należnego, obliczonego metodą „w stu” (art. 146b pkt 1 ustawy o VAT).

Interpretację powyższą miał również na uwadze Sąd Najwyższy wydając wyrok z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III ZS 10/15, uchylający uchwałę Krajowej Rady Komorniczej nr (...) z dnia 15 września 2015 r., jako sprzeczną z wytycznymi Ministerstwa Finansów wskazanymi w interpretacji ogólnej z dnia 9 czerwca 2015 r., (PT.050.1.2015. (...).19) i dodanym do tej interpretacji biuletynem informacyjnym w postaci Broszury Ministerstwa Finansów opublikowanej w dniu 21 września 2015 r.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że: „(...) stanowczość sformułowań zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Komorniczej, rekomendowana w niej zachęta do podejmowania działań fiskalnych sprzecznych z legalną interpretacją Ministra Finansów oraz jej praktyczny wymiar przejawiający się zastosowaniem się do tej uchwały przez wielu komorników, z negatywnymi konsekwencjami finansowymi dla stron postępowań egzekucyjnych powodują, że należy ją ocenić jako sprzeczną z prawem; w swej istocie zaskarżona uchwała zmierza do podwyższenia opłat egzekucyjnych, a zatem podlegała ocenie dokonywanej z uwzględnieniem interesu publicznego”. Sąd Najwyższy wskazał nadto, że: „(...) zawarta w zaskarżonej uchwale rekomendacja do stosowania prawa podatkowego w sposób przeciwny legalnej interpretacji Ministra Finansów nie mogła więc być oceniona (jak sugeruje odpowiedź na wniosek Ministra Sprawiedliwości) jako wyrażająca jedynie opinię i nie wywierająca jakichkolwiek skutków prawnych, gdyż w swej stanowczej treści prowadziła do skutków sprzecznych z interesem publicznym”.

Skoro więc stanowisko Ministra Finansów wyrażone w interpretacji ogólnej z dnia 9 czerwca 2015 r. (PT.050.1.2015. (...).19) zostało w sposób wyczerpujący wyjaśnione w dodanym do tej interpretacji biuletynie informacyjnym w postaci Broszury Ministerstwa Finansów opublikowanej w dniu 21 września 2015 r., i wprost z niego wynika, że kwota otrzymanego przez komornika wynagrodzenia zawiera już podatek należny, a nie jest podstawą opodatkowania, przy czym Sąd Najwyższy uchylił uchwałę Krajowej Rady Komorniczej nr (...) z dnia 15 września 2015 r., jako sprzeczną z wytycznymi Ministerstwa Finansów wskazanymi w tejże interpretacji, nie budzi wątpliwości, że odmienne stanowisko prezentowane w zażaleniu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu - A. K., które w istocie zmierza do podwyższenia opłat egzekucyjnych, a tym samym do przerzucania obowiązku podatkowego obciążającego płatnika na inne osoby, a mianowicie na dłużnika bądź wierzyciela, nie mogło zasługiwać na uwzględnienie, jako sprzeczne z legalną interpretacją Ministra Finansów.

W tym stanie rzeczy, uznając zaskarżone postanowienie za prawidłowe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie, jako pozbawione uzasadnionych podstaw.